

در میانه هراس از تبعات جهانی حمله روسیه به اوکراین، غرب در نشست جی-۷ و همچنین نشست ناتو بدون توجه به روسیه به‌دنبال مهار چین است

۶۰۰ میلیارد دلار هزینه دوئل جاده‌ای جی-۷ و چین



سیدمهدی طالبی

خبرنگار گروه‌بین‌الملل

هفته جاری غرب شاهد برگزاری دو نشست مهم است؛ نخستین اجلاس به نشست سران هفت کشور صنعتی جهان موسوم به جی-۷ مربوط می‌شود که از روز یکشنبه در آلمان آغاز شده است و سه روز ادامه دارد.

روز سه‌شنبه نیز پس از پایان این نشست، اندکی دوتر و در مادرید پایتخت اسپانیا نشست سرران ۳۰ کشور عضو ناتو برگزار خواهد شد.

این دو نشست در شرایطی برگزار می‌شوند که تهاجم روسیه به اوکراین-فارغ از اتفاقات رخ‌داده در میدان نبرد-امنیت انرژی و غذایی جهان را نیز دستخوش التهاب ساخته است. این التهابات حتی در غرب آسیب‌هایی جدی به زندگی مردم وارد کرده، به‌گونه‌ای که تورم در آمریکا به نزدیک ۱۰ درصد رسیده است. تهاجم بی‌سابقه روسیه به اوکراین با تمام ابعاد همیش و ضرباتی که بر پیکره امنیت جهان وارد کرده است، به‌نظر می‌رسد موفق نشده موضوع چین را حتی اندکی در نگاه کشورهای غربی به‌ویژه آمریکا کمرنگ کند.

به همین جهت روز یکشنبه ۵ تیر (۲۶ ژوئن) سران هفت کشور صنعتی جهان شامل آمریکا، کانادا، انگلیس، آلمان، فرانسه، ایتالیا و ژاپن در نخستین روز نشست خود تصمیم گرفتند ۶۰۰ میلیارد دلار برای مقابله با «اینگار کمریبد جاده» یا همان طرح «یک کمریبد یک جاده» چین بودجه اختصاص دهند.

طرح چین شامل سرمایه‌گذاری در زیرساخت‌های کشورهای جهان به‌ویژه در آسیا و اروپاست تا تبادلات اقتصادی میان چین و آنها و همچنین با یکدیگر افزایش یابد. غرب به دلیل اهمیت این طرح در افزایش شدید قدرت چین به شدت از آن هراس دارد. بودجه ۶۰۰ میلیارد دلاری کشورهای جی-۷ با نام «مشارکت و سرمایه‌گذاری در زیرساخت‌های جهانی» قرار است طی پنج‌سال آینده پروژه‌های دولتی و خصوصی را در کشورهای درحال توسعه موردحمایت مالی قرار دهد.

آمریکا قرار است به‌تنهایی ۲۰۰ میلیارد دلار از این بودجه را تامین کند. جو بایدن، رئیس‌جمهور آمریکا پس از اعلام این خبر گفت: «این کمک با فعالیت خبرخوانه نیست، بلکه سرمایه‌گذاری است که در زمان خود، با سوددهی همراه خواهد شد.» او همچنین در سخنانی که به‌وجه ایدئولوژیک رقابت‌های غرب با دیگران تاکید داشت، مدعی شد ابتکار جدید جی-۷-این امکان را برای همه کشورها فراهم می‌کند که از همکاری با «دموکراسی‌ها» نفع ببرند.

تاکید بر استفاده از دموکراسی‌ها برای اشاره به جی-۷ یا بلوک کشورهای غربی از آن‌رو صورت می‌گیرد تا یک خط‌کشی پررنگ میان این کشورها با چین و روسیه که از سیستم متمرکز سیاسی بهره می‌برند، صورت گیرد.

مقامات غربی پس از اخراج روسیه از جمع هشت کشور صنعتی جهان موسوم به جی-۸ که باعث پیدایش جی-۷ شد، در تعریف مفهومی این گروه و برای تاکید بر دلیل اخراج روسیه خود را به‌طعن «دموکراسی‌های پیشرفته» می‌خواندند.

همچنین اورزولافن در لاین، رئیس کمیسیون اروپا روز یکشنبه اعلام کرد کشورهای اروپایی ۳۰۰ میلیارد دلار از بودجه لازم برای این طرح را فراهم خواهند ساخت.

۹ طرح جدید با تقویت طرح blou sot network (شبکه نقطه‌ای)

آمریکا در سال ۲۰۱۹ همراه استرالیا و ژاپن از طرح خود با نام بلودات رونمایی کردند؛ طرحی که رقیب غربی طرح «یک کمریبد یک جاده» چین به‌شمار می‌رفت.

این طرح هرچند شامل توسعه زیرساخت کشورهای درحال توسعه می‌شود اما بیشتر از آنکه ماهیتی فیزیکی داشته باشد یک طرح در حوزه قاعده‌گذاری است.

وزارت امور خارجه آمریکا درباره این طرح معتقد است که انتظار می‌رود به‌عنوان یک سیستم ارزیابی و صدور گواهینامه شناخته‌شده جهانی برای جاده‌ها، بنادر و پل‌ها با تمرکز بر منطقه هند و اقیانوس آرام عمل کند.

بلودات قرار است به ارزیابی و صدور گواهینامه برای طرح‌های زیرساختی بپردازد و شاخص‌هایش برای صدور آنها شفافیت مالی، تاثیر زیرساخت‌های ایجادشده بر محیط‌زیست و همچنین تاثیر آنها بر توسعه اقتصادی کشورهای میزبان است.

شاخص‌های اعلام‌شده در طرح بلودات که البته نوعی دخالت در پروژه‌های زیرساختی کشورها نیز به‌شمار می‌روند، نشان می‌دهد آمریکا قصد دارد با در دست گرفتن نظام قاعده‌گذاری بین‌المللی در حوزه سرمایه‌گذاری‌های بین‌المللی مانع از رشد رقبا به‌ویژه چین شود.

شفافیت یکی از اشکالاتی است که آمریکا به طرح «یک کمریبد یک جاده» چین می‌گیرد. همچنین مورد دیگر اصرار چین بر پیگیری پروژه‌های زیرساختی توسط مهندسان و کارگران چینی است؛ موضوعی که از نگاه آمریکا باعث کم‌شدن اثر این طرح‌ها در توسعه اقتصادی کشورهای میزبان می‌شود.

آنچه از تصمیم جدید سران جی-۷ برمی‌آید، اختصاص ۶۰۰ میلیارد دلار بودجه برای توسعه زیرساخت در کشورهای درحال توسعه جهان که به گفته بایدن می‌تواند با جذب منابع جدیدتر صدها میلیارد دلار دیگر افزایش یابد، نشان می‌دهد در راستای قاعده‌گذاری جهانی در حوزه زیرساخت‌ها آنها گام بزرگ‌تری برداشته‌اند. تا زمانی که در مقابل سرمایه‌گذاری‌های کلان چین، غرب سرمایه‌گذاری چندان‌ی در زیرساخت کشورهای

درحال انجام نمی‌دهد، آمریکا قادر نیست قاعده‌گذاری در این حوزه را در اختیار گیرد.

از این رو اختصاص بودجه جدید یک‌گام برای افزایش سهم غرب در حوزه سرمایه‌گذاری است تا واشنگتن بتواند از طریق آن به تحمیل سلطه قاعده‌گذارانه خود بر جهان بپردازد.

بااین‌حال تا زمانی که بلودات پیشرفت چندانی نداشته باشد نمی‌توان به مبالغ اختصاص داده شده اطمینان داشت. این طرح به‌طور ویژه از سال ۲۰۱۹ که رونمایی شده تا سال جاری حداقل از لحاظ اجرایی غیرفعال بوده است. درحالی‌که هم‌اکنون طرح یک کمریبد یک جاده، یک طرح پیشرفته در جهان به‌شمار می‌رود. در ادامه به بررسی ابعاد طرح بلودات و مشکلات پیش روی آن می‌پردازیم.

۹ متحدان و شرکت‌های خائن معضل آمریکا در بلودات

اگرچه شبکه نقطه‌های آبی پروژه‌ای چندجانبه به‌شمار می‌رود که توسط آمریکا، ژاپن و استرالیا به وجود آمده است، اما به نظر می‌رسد ژاپن و استرالیا تمایل کمی برای فعالیت در این طرح از خود نشان می‌دهند به‌گونه‌ای که حتی بسیاری از شرکت‌های ژاپنی درحال همکاری با طرح «یک کمریبد یک جاده» چین هستند.

این مساله نشان می‌دهد رقابت آمریکا با چین در این حوزه مانند دیگر حوزه‌ها با چند اشکال عمده روبه‌رو است. یک مشکل عمده به «دورویی» متحدان آمریکا بازمی‌گردد. آنها درحالی با آمریکا وارد طرح‌های جهت مهار چین می‌شوند که خود درحال بهره‌برداری و تقویت طرح چین هستند. متحدان آمریکا می‌دانند واشنگتن با قدرت زیادش در هر صورت به دنبال مقابله با چین است. پس چه بهتر که آنها هزینه کمتری بپردازند و در شرایط فعلی نیز حتی از چین بهره ببرند. در این صورت آنها هم‌اکنون از چین بهره خواهند برد و سپس آمریکا با هزینه خود این کشور را مهار خواهد کرد. در غیر این صورت اگر چین پیروز رقابت‌شد نیز این کشورها به دلیل عدم همراهی لازم با آمریکا جهت مقابله با طرح چین، کمتر مورد انتقام‌جویی پکن قرار خواهند گرفت.

البته این مساله می‌تواند دلیل دیگری نیز داشته باشد که ریشه در بازار آزاد و سلطه شرکت‌های خصوصی در غرب دارد. به همین دلیل به جز شرکت‌های کشورهای متحد آمریکا، حتی خود شرکت‌های آمریکایی نیز به دنبال کسب سود بیشتر هستند، نه پیگیری مسائل ژئوپلیتیکی یا ایدئولوژیک؛ به همین دلیل آنها نیز ترجیح می‌دهند به دنبال اقدامی بروند که سود بیشتری برای آنها دارد.

۹ چرا «بلودات، محدودتر از «یک کمریبد یک جاده» است؟

آمریکا به‌تنهایی از نظر حجم اقتصاد و همچنین فناوری برتر است. با این وجود و علی‌رغم تشکیل ائتلاف با متحدانش برای مهار چین، طرح بلودات آنها از جهات بسیاری کوچک‌تر از طرح چینی هاست. به‌طور ویژه بلودات از نظر محدوده جغرافیایی، اهداف بلندمدت، سرمایه‌گذاری مالی و فعالیت‌های زیربنایی از طرح یک کمریبد یک جاده محدودتر است. بررسی دلایل تفاوت میان این دو طرح می‌تواند به کشف نکاتی درباره حوزه‌های رفتاری این دو قدرت بزرگ و همچنین سمت و سوی رقابت‌های آینده بینجامد. در ادامه به برخی از دلایل محدودتر بودن طرح «بلودات» نسبت به طرح یک کمریبد یک جاده پرداخته شده است.

۱ نیاز ذاتی چین به طرح «یک کمریبد یک جاده» و واکنشی بودن طرح «بلودات»

چین به‌شدت نیازمند جذب فناوری و منابع مالی برای توسعه است. از سوی دیگر این دو عنصر به راحتی از کشورهای دارای آنها قابل جذب نیستند و برای کسب‌شان باید روابط ویژه‌ای با چنین کشورهایی برقرار کرد.

چین به دنبال ایجاد شاخه راه‌های گسترده‌ای است که پس از

عبور از آسیا به اروپا می‌رسند؛ قاره‌ای که بزرگ‌ترین مرکز مالی و انسانی دنیا به‌شمار می‌رود. این راهبرد چین درحالی است که اساسا آمریکا به چنین موضوعاتی نیاز ندارد بلکه در دهه‌های پیشین موفق شده نفوذ و تسلط قابل‌توجهی نیز بر اکثر مناطق جهان ازجمله اروپا کسب کند.

از سوی دیگر ایجاد شبکه‌ای از راه‌ها در «بر قدیم» که شامل سه قاره قدیمی آسیا، اروپا و آفریقا می‌شود با افزایش پیوستگی میان کشورهای حاضر در این محدوده، زبان‌هایی را به آمریکا وارد می‌سازد. برقراری مسیرهای تجاری متعدد در این منطقه با افزایش تبادلات کشورهای حاضر در آن سهم آمریکا را از تجارت و قدرت جهانی کاهش می‌دهد. از این رو واشنگتن نمی‌تواند برای مقابله با «یک کمریبد یک جاده» طرحی مشابه با آن تدارک ببیند زیرا چنین طرحی به زبان آمریکا است.

۲ جامعیت طرح چین و عدم صورت‌بندی کامل طرح آمریکا

طرح بلودات آمریکا برخلاف طرح چین یک نقشه جامع که قصد دارد از یک نقطه به نقطه‌ای دیگر برسد نیست. طرح چین ضمن آنکه مبدا و مقصد جغرافیایی عقلانه‌ای دارد در بین مسیر و میان این دو نقطه نیز شامل طرح‌هایی جزئی می‌شود. این درحالی است که طرح آمریکا فایده یک صورت‌بندی کلان بوده و به‌شدت واکنشی به‌شمار می‌رود تا کشورها را از همکاری با چین باز دارد.

آمریکا هم‌اکنون برای ممانعت از پیشرفت طرح‌های چین به قدرت نظامی و سیاسی خود متکی است که آنها به تنهایی کارایی ندارند. از این‌رو طرح بلودات یک پیوست اقتصادی است تا واشنگتن به‌صورت چندجانبه بتواند تهدید و تطمیع خود را دربرابر کشورها اعمال کند. از این‌رو در نقشه راه آمریکا بلودات طرح اصلی نیست بلکه به‌صورت کمکی وارد ماجرا شده است.

۳ توانایی مالی پایین‌تر آمریکا نسبت به چین

واشنگتن توانایی مالی لازم برای اجرای طرح‌های زیرساختی در سطح چین را ندارد. اگر چین به مدت سه دهه بی‌وقفه اقتصاد خود را رشد داده و به انباشت سرمایه پرداخته است آمریکا هزینه‌های بیهوده زیادی در جهان داشته و بخش بزرگی از توان تمرکزش را روی جنگ‌ها صرف کرده است. درحالی‌که ذخایر ارزی چین به بیش از ۳ تریلیون دلار رسیده و پشتوانه‌ای برای طرح‌های این کشور است، آمریکا در مدت دو دهه اخیر ۷ تریلیون دلار تنها در افغانستان و عراق برپاد داده است.

۴ آمریکا به دنبال درپیش گرفتن مسیر ممکن و نه مطلوب در برابر چین

آمریکا می‌داند مهار مطلق چین تنها از نظر نظامی ممکن است که موفقیت آن نیز در میدان عمل به‌شدت مورد تردید است، زیرا هر دو کشور دارای تجهیزات پیشرفته و سلاح هسته‌ای هستند. از سوی دیگر آمریکا قادر به ایستادن در برابر موج قدرت اقتصادی چین نیست. از این‌رو یک راه مناسب برای واشنگتن ایجاد اختلال در طرح‌های پکن، مسدودسازی برخی از مسیرها و زینرظ گرفتن بعضی دیگر از شاخه‌های طرح چین است. در شرایطی که طرح «یک کمریبد یک جاده» طرح مطلوب چین برای پیشرفت خود و رقابت با آمریکا و دیگر قدرت‌های جهانی است، آمریکا باالاجبار به بلودات روی آورده است. این احتمال که یک کشور برای طرح مطلوب خود هزینه‌های بیشتری را صرف کند محتمل‌تر است تا کشوری دیگر که یک طرح غیرمطلوب دارد دست به چنین کاری بزند.

۵ طرح متمرکز چین در برابر طرح غیرمتمرکز آمریکا

چین قرار است طرح «یک کمریبد یک جاده» را خود به تنهایی تامین مالی کند و در این مسیر نیازمند جلب کمک‌های مالی دیگران نیست. در مقابل آمریکا از چند جهت به دنبال

ائتلاف‌سازی است که خود انرژی زیادی می‌طلبد. نخست آنکه آمریکا طرح بلودات را در قالب سیاست مهار می‌بیند که این سیاست در دل خود نیازمند «امنیتی‌سازی چین» از طریق هراس افکنی از پکن است تا دیگران نسبت به هرگونه همکاری با چین حساس شوند. این نگرش آمریکا به طرح بلودات نیز تسری یافته و واشنگتن قصد دارد برای اجرای این طرح نیز از یک ائتلاف بین‌المللی کمک بگیرد. بهره‌گیری از یک ائتلاف لازم‌ه موفقیت بهتر سیاست امنیتی‌سازی و هراس افکنی علیه چین و حتی یک از نتایج اولیه آن است.

دوم آنکه توانایی‌های مالی آمریکا به‌تنهایی قادر به تامین هزینه پروژه‌ها نیست چه اینکه این کشور در کشورهایمانند ژاپن و کره‌جنوبی و همچنین اروپا هزینه‌های کلان نظامی صرف می‌کند و قادر نیست در حوزه اقتصادی نیز تمام بار مقابله با دشمنان غرب را به دوش بکشد.

۶ سطح بالاتر هدف و انگیزه چین در مقایسه با آمریکا

چین حتی در شرایط کنونی از لحاظ فناوری به‌شدت دارای مشکل و عقب‌ماندگی است. فارغ از کشورهایی مانند آمریکا و آلمان، کشورهای پایین‌تری نسبت به آنها مانند کانادا و ایتالیا دارای فناوری‌های پیشرفته‌تری نسبت به چین هستند. حتی در حوزه صنایع هوایی چین نیازمند فناوری‌های اوکراین است که از دوران شوروی در این کشور نهاده‌ای شده‌اند. پیشرفت ضمن آنکه یک آرزو برای هرکشوری است برای چینی‌ها معنای دیگری دارد. چین در اوایل قرن نوزدهم یک‌سوم اقتصاد جهان را در دست داشت و به‌مدت چند صد سال مرکز فناوری‌ها و تولیدات مهم جهان به‌شمار می‌رفت. چین همواره از جایگاهی برتر در جهان برخوردار بوده به‌گونه‌ای که رقیبی در جهان نداشته است. با این حال امروز دست کم ۱۰ کشور را از لحاظ فناوری از خود برتر می‌بیند. این فشار حتی در شرایط کنونی که چین به دومین اقتصاد جهان بدل شده است نیز بر پکن وارد می‌شود زیرا این کشور در این وضعیت نیز نیازمند واردات فناوری از کشور مانند اوکراین است؛ فرآیندی که پس از سه دهه قطع شده و پکن همچنان وابسته کی‌یف در برخی از حوزه‌های هوایی و همچنین موتور خودروهای زرهی است.

این موضوعات یک فشار عمده روانی به‌چینی‌هایی وارد می‌کند که هم‌اکنون با جمعیت یک‌ونیم میلیاردی خود درحال مرور خاطرات شکوه پیشین کشورشان هستند. درمقابل آمریکا در شرایط کنونی کماکان در نخستین دوره قدرتمندی‌اش به‌سر می‌برد و در یک شیب ملایم در حال از دست دادن برخی از وجوه قدرت‌ش است. آمریکا صرفاً یک یا دو دهه در جهان به‌شدت تک‌قطبی زیست کرده و هم‌اکنون نیز نگران بازگشت جهان دوقطبی یا چندقطبی است؛ هرچند این جهان هم‌اکنون نیز به‌نوعی شکل گرفته است. چنین وضعیتی نشان می‌دهد هرچند آمریکا نیز انگیزه‌هایی قوی برای مقابله با طرح چین دارد اما اهداف و انگیزه‌های پکن به‌شدت بیشتر از واشنگتن است.

۷ تک‌طرحی بودن چین درمقابل چندطرحی بودن آمریکا

درحالی‌که چین طرح یک کمریبد یک جاده را پروژه اصلی خود اعلام کرده و تقریباً در حوزه بین‌المللی درگیری کلان دیگری به جز واکنش‌های آمریکا علیه خود ندارد، واشنگتن با تعداد زیادی از پرونده‌های بین‌المللی روبه‌رو است که هرکدام از آنها توان زیادی را از این کشور به خود مشغول کرده است.

۸ مدیریت کوتاه‌مدت آمریکا در مقابل مدیریت بلندمدت چین

هرچند در بطن سیاست آمریکا جناح‌ها و شرکت‌های بزرگ تصمیم‌سازی را در دست دارند اما با این حال سیاست در آمریکا نسبت به کشورهای دیگر از نوعی مدیریت کوتاه‌مدت رنج می‌برد. این درحالی است که رقبای این کشور مانند چین

و روسیه به دلیل ثبات در راس سیاسی بهتر قادر به طرح‌ریزی و پیگیری طرح‌های بلندمدت هستند. این مساله باعث بروز تغییرات بسیار زیاد در طرح‌های نوشته شده توسط آمریکا می‌شود.

۹ سبقت زمانی طرح چین نسبت به طرح آمریکا

چین در سال ۲۰۱۳ طرح یک کمریبد یک جاده خود را اعلام کرده و به‌سرعت مراحل اجرای آن را آغاز کرد اما آمریکا در سال ۲۰۱۹ صرفاً وجود بلودات را اعلام کرده و پس از آن نیز چنین طرحی به دلیل گرفتاری‌های آمریکا با کندی بسیار آغاز به کار کرد؛ مساله‌ای که نشان می‌دهد اعلام بلودات در سال ۲۰۱۹ صرفاً در حد هماهنگی میان واشنگتن و متحدانش بود.

۱۰ وسعت دایره پذیرش بین‌المللی چین نسبت به آمریکا

چین در حوزه همسایگان دریایی‌اش به‌ویژه بر سر دریای چین جنوبی درگیری‌هایی با آنها دارد اما همزمان نیز با این کشورها دارای روابط اقتصادی عمیقی است. با این حال در طرح یک کمریبد یک جاده کمتر کشوری نسبت به چین دارای حساسیت است و اگر در این طرح ایجاد اشکال کند به دلیل فشارها و تحریک‌های آمریکاست. به‌عنوان مثال چین با تمام کشورهای غرب آسیا روابط خوبی دارد اما آمریکا به‌طور ویژه با محور مقاومت و همچنین روسیه که به تازگی مجدداً در منطقه مستقر شده درگیر است. تنش میان آمریکا و کشورهای غرب آسیا چندان زیاد است که در برخی مواقع حتی باعث درگیری واشنگتن با متحدانش نیز می‌شود. این مساله باعث شده درحالی‌که چین دورنمایی از سرمایه‌گذاری دارد، آمریکا با مشکلات گسترده‌ای مواجه باشد. به‌عنوان نمونه طرح‌های چین با مخاصمه‌جویی کشوری در منطقه روبه‌رو نمی‌شود اما در غرب آسیا طرح‌های آمریکا با مخاصمه‌جویی کشورها و گروه‌هایی روبه‌رو می‌شود که واشنگتن به‌ازا طولانی‌مدت آنها پرداخته است. این معضل باعث می‌شود آمریکا قادر به یک طراحی کلان و گسترده در سطح منطقه نباشد.

۱۱ تفاوت در سیاست‌های وابسته‌سازانه چین و آمریکا

سیاست وابسته‌سازی یکی از روش‌های معمول هر کشوری به‌ویژه قدرت‌های بزرگ برای تحت کنترل درآوردن با مطیع ساختن کشورهای دیگر است. با این حال در یک حوزه، عملکرد او قدرت می‌تواند متفاوت باشد. به‌عنوان مثال چین به دنبال بازسازی زیرساخت‌های عراق ازجمله کارخانه‌ها و نیروگاه‌های برق است اما از نظر آمریکا هیچ‌کدام از این تاسیسات نباید به‌طور کلی در عراق یا بگیرد تا بغداد به میزان زیادی وابسته خارج بماند.

هرچند عدم ساخت نیروگاه‌های برق در عراق باعث وابستگی این کشور به برق و گاز ایران شده است اما با این وجود چنین مساله‌ای بنا به دلایلی برای آمریکا مطلوب‌تر از خودکفایی عراق است.

چنین موضوعی درحالی‌که باعث سرمایه‌گذاری کلان چین در عراق می‌شود همزمان نشان می‌دهد آمریکا هیچ تمایلی به سرمایه‌گذاری در این کشور ندارد؛ هرچند در حوزه استخراج نفت واشنگتن روش دیگری دارد.

چنین تفاوت رویکردی میان چین و آمریکا نشان می‌دهد به چه دلیل طرح بلودات از دامنه کمتری نسبت به طرح «یک کمریبد یک جاده» برخوردار است.

۱۲ احساس تسلط آمریکا بر قانون‌گذاری جهانی

طرح آمریکا در حوزه بلودات تا اندازه‌ای بر استانداردهای جهانی متمرکز است. واشنگتن در این طرح که حتی به نوعی دخالت در امور داخلی کشورها نیز به حساب می‌آید در کنار ساخت برخی تاسیسات برای کشورهای میزبان، وارد حوزه نظارت بر ساخت دیگر تاسیسات این کشورها نیز می‌شود. این یک راه مناسب برای مقابله با طرح‌های چین است. آنچه به آمریکا در این حوزه انگیزه بخشیده احساس تسلطش بر قدرت قانون‌گذاری و رویه‌های عرفی جهان است. این احساس قدرت در حوزه قاعده‌گذاری مانع از آن می‌شود که آمریکا در مسیر اقدامات فیزیکی جهت تامین زیرساخت‌ها حرکت کند.

۱۳ تفاوت در گرایش مقابله‌ای

چین حوزه رقابت خود با غرب را اقتصادی یا فناوری می‌داند اما آمریکا آن را در حوزه‌های امنیتی پیگیری می‌کند. محدودتر بودن طرح‌های اقتصادی آمریکا برای مقابله با طرح یک کمریبد یک جاده می‌تواند نشانگر این باشد که واشنگتن مهار این طرح را در حوزه‌های دیگر مانند عرصه امنیتی و سیاسی پیگیری می‌کند.

۱۴ هراس آمریکا از تشدید نگاه bandwagoning در میان متحدانش

هنگامی که یک دولت یا گروهی از دولت‌ها با دولت یا گروهی از دولت‌های قدرتمند متحد شوند، به‌ویژه در حوزه‌هایی مانند عرصه امنیتی، به میزان زیادی در انجام وظایف‌شان به شرکای قدرتمندشان متکی می‌شوند. آمریکا نگران است ورود قدرتمندان و ولخرجی زیادش برای مقابله با چین، متحدانش را به بند واگنجینگ بکشانند؛ جایی که آنها به جای همکار بودن عملاً به سربار واشنگتن تبدیل می‌شوند.